

Un bătrân

Emilia Amariei

Aplecat peste omătul troienit, pe ulicioară,
Trece lin, cu mersul moale, un bătrân cu-a lui povară.
Ține strâns de Țolul aspru - cu vreo două legături
Făcut sac - să poată duce, din pădure, uscături.

Pe căciula-i învechită cad zăpezile de-o viață,
Haina roasă adună-i cu-un cordon de zdrențe-n față,
Bumbii au căzut, dar baba n-a mai fost aici, să-i coase.
Sub pufoaică stă ascunsă numai o mână de oase!

Măinile-s înfășurate doar în cârpe din ștergare,
Iar din cizmele de gumă ies obielele murdare,
Rupt în coate și-n genunchii îndoți, străbate locul,
El cu ochii minții vede cum îi arde-n vatră focul.

Pojghița sub pași trosnește, iar omătul cerne, cerne,
Pe cărarea cea îngustă tot mai aprig se așterne.
Înghețat, urmează drumul care duce spre bordeiul
Unde nu mai este pâine și s-a terminat uleiul,

Dar visează la căldură, trupul rece să-i alinte,
Undeva, prin pod uitată, o găsi el niște linte.
Și mălai de-o mămăligă de-o mai fi, încă nu știe.
Visând cum aprinde focul, îl cuprinde-o bucurie

Și mai cu nădejde calcă, ușor pasul îl grăbește,
Dar prin viforul năpraznic o lumină îl orbește,
Iar doi domni, în uniforme, cer ceva ce nu-nțelege,
Cer anume documente și-i vorbesc despre o lege,

Spun să lase legătura de pe umeri, jos, îndată!
Și un anumit articol dintr-o carte îi arată.
El nedumerit ascultă și privește cu mirare,
Pune crengile-n zăpadă, nu pricepe legea care

Poate pune stăpânire peste focul din bordeie,
Ca și cum s-ar putea pune lacăte, pe o scânteie!
Apoi lasă-n drum tot visul cel frumos, cu crengi uscate
Și se pierde-ncet, de parcă veșnicia o străbate.

Se rostogolesc, amare, două lacrimi, pe sub barbă
Și pe Dumnezeu îl roagă să îl ducă lângă babă,
De-o fi cald sau o fi rece, cum o fi, nici el nu știe,

POEZII ONLINE

Doar oftează și se duce prin zăpada argintie...